

opusdei.org

Carta del prelat (14 de febrer de 2017)

La carta pastoral recull les conclusions de l'últim Congrés general, celebrat el passat mes de gener.

09/03/2017

[ePub: Carta del prelat \(14 de febrer de 2017\)](#)

[Mobi: Carta del prelat \(14 de febrer de 2017\)](#)

[PDF: Carta del prelat \(14 de febrer de 2017\)](#)

Benvolguts i benvolgudes: que Jesús em guardi les filles i els fills!

1. Desitjava molt tornar a escriure-us, ara de manera una mica més extensa. Amb aquestes lletres vull fer-vos partícips de les conclusions de l'últim Congrés General, que va tenir lloc a Roma el mes de gener passat. Ho faig perquè, com monsenyor Xavier l'any 2010, vull que tots sentiu el pes de l'Obra, el pes de les ànimes, la responsabilitat de tirar endavant aquesta petita família que formem. Amb tota l'Església aspirem, segons expressa sant Pau, a reconciliar el món amb Déu (cf. *2 Cor* 5, 19): tasca immensa que ens superaria si no comptéssim amb la gràcia divina.

A nosaltres ens correspon, com us escrivia amb paraules de sant Josepmaria a la meva primera carta, com a pare d'aquesta petita part de

l'Església, redimir i santificar el nostre temps, comprendre i compartir les ànsies dels altres. Reprenc ara el fil d'aquestes paraules: ***No és veritat que avui tothom —així, en general i en bloc — estigui tancat o resti indiferent a allò que la fe cristiana ensenya sobre el destí i l'ésser de l'home; no és cert que els homes d'aquests temps s'ocupin només de les coses terrenals, i es desinterressin de mirar al cel. Bé que no manquen ideologies —i persones que les sustenten— que són tancades, hi ha en la nostra època grans anhels i actituds roïnes, heroïsmes i covardies, il·lusions i desenganys; criatures que somnien un món més just i més humà, i d'altres que, qui sap si decebudes davant el fracàs dels seus ideals primitius, s'arreceren en l'egoïsmes de buscar solament la tranquil·litat pròpia, o romanen immersides en l'error.***

A tots aquests homes i a totes aquestes dones, siguin on siguin, en llurs moments d'exaltació o en llurs crisis i derrotes, els hem de fer arribar l'anunci solemne i tallant de sant Pere, durant els dies que seguiren la Pentecosta: Jesús és la pedra angular, el Redemptor, el tot de la nostra vida, perquè fora d'Ell no ha estat donat als homes, sota el cel, cap altre nom pel qual puguem salvar-nos. (Ac 4, 12).[1]

Tothom amb Pere a Jesús per Maria

2. El Papa és, per a l'Església, Pere que anuncia Crist al món i proclama l'alegria de l'Evangelí.[2] El Congrés General ha volgut reafirmar, en primer lloc, la nostra unió filial al pontífex romà i ha fet seva una vegada més l'oració que ens va ensenyar sant Josep maria: *omnes cum Petro ad Jesum per Mariam.* [3]

Agraïm al Papa Francesc, entre moltes altres coses, l'Any Jubileu de la Misericòrdia, l'exemple de pietat i d'austeritat, l'impuls apostòlic que està donant al món sencer la seva proximitat amb les persones, especialment les més necessitades. També li agraïm que, en el marc del ministeri petrí, hagi pres la decisió de beatificar el beat Àlvar. El Congrés ha volgut fer constar també el seu reconeixement al Papa per confirmar-me com a successor de sant Josepmaria, del beat Àlvar i de monsenyor Xavier al capdavant de l'Obra, i nomenar-me així, el mateix dia de la meva elecció, prelat de l'Opus Dei. Ja us vaig escriure que em sentia confós i ahora content per la unitat que ens concedeix l'Esperit Sant, amor infinit. No vull viure si no per ser bon pare de cadascun de vosaltres, i ser partícip, malgrat les meves limitacions, de la paternitat amorosa de Déu. Em commou també que, amb data 1 de febrer, el Papa

hagi volgut escriure'm una carta d'encoratjament i posar-me sota l'aixopluc de la Verge.

Edificar sobre roca

3. Com podem correspondre tantes gràcies, filles i fills meus? Renovem el desig d'encarnar i comunicar fidelment l'esperit de l'Opus Dei, tal com ens el va transmetre sant Josepmaria, consolidats en un profund sentit de la nostra filiació divina en Crist, i decidits a buscar Déu en la tasca professional i en les circumstàncies ordinàries de la nostra vida, per ser sal i llum del món (cf. *Mt* 5, 13-14). La vocació cristiana és grandiosa, condueix a la nostra misteriosa identificació amb el verb encarnat, que sant Joan Pau II va expressar una vegada amb paraules audaces, reprenent una expressió del Concili Vaticà II: «Mitjançant la gràcia rebuda en el baptisme, l'home participa en el

naixement etern del Fill del Pare, ja que es converteix en fill adoptiu de Déu: fill en el Fill».[4]

4. Monsenyor Xavier va ser un bon fill de Déu i un fill fidel de sant Josepmaria. Aquesta fidelitat va ser la raó de ser de la seva vida. El Congrés General dona gràcies a Déu per la vida i els ensenyaments de qui va ser el nostre prelat des del 1994 fins al 2016. També s'ha fet ressò del desig de tots els fidels de la Prelatura, els socis de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu i els cooperadors de subratllar l'amor de monsenyor Xavier a l'Església i a aquesta porció del poble de Déu que és l'Opus Dei. Monsenyor Xavier ha deixat un fecund exemple de caritat pastoral, que s'expressava en la unió amb el Sant Pare i amb tots els seus germans al col·legi episcopal, en el zel per les ànimes i en la seva activa sol·licitud pels malalts i els més necessitats. Per això, segur que us alegrarà de saber-

ho, deixo aquí constància de l'opinió general dels membres del Congrés, i de tantes altres persones, sobre la conveniència de recollir records i testimonis sobre monsenyor Xavier, la seva vida entregada i els seus ensenyaments.

D'altra banda, el Congrés ha constatat el bé que fan les causes de beatificació i canonització de fidels de l'Obra a diversos països, i la importància de continuar estenent la seva devoció privada per ajudar moltes ànimes a descobrir l'amor diví i l'alegria de la vida cristiana al mig del món, i d'això van donar testimoni, entre molts d'altres, el venerable Isidoro Zorzano i la venerable Montserrat Grases. Quan es coronen els mèrits dels sants, el Senyor corona els seus propis dons. [5] A través dels sants honrem el Déu tres vegades sant i renovem els nostres desitjos de santedat: d'amor a Déu i als altres en Ell.

5. Les administracions dels centres de l'Opus Dei, que constitueixen ***l'apostolat dels apostolats***, són com la seva «*columna vertebral*».[6] El Congrés ha volgut destacar, una vegada més, el paper decisiu de la seva labor per fer realitat l'ambient de família a l'Obra i per ajudar els qui arriben a casa nostra a percebre de manera visible aquesta realitat. Corresponguem aquest do resant perquè el Senyor beneeixi aquesta labor amb abundants vocacions, i perquè sigui un exemple radiant del valor i dignitat de les tasques de la casa. Les dones de la Prelatura revisaran els serveis que presten les administracions segons les circumstàncies i necessitats actuals, perquè continuïn sostenint l'ambient de casa, el to humà i de família que fa que cada centre sigui de veritat per a nosaltres Betània.

6. A banda de manifestar l'agraïment als qui van ser *custodes* de

monsenyor Xavier, per la dedicació amb què el van atendre, el Congrés va valorar la gran ajuda que presten els fidels grans o malalts, amb l'oferiment alegre i senzill de les seves limitacions, per continuar impulsant la labor d'evangelització que l'Obra desenvolupa arreu del món. A aquesta empenta callada s'hi suma, sens dubte, l'atenció servicial dels qui els cuiden, amb afecte i esperit de servei generós, seguint la tradició que hem heretat de sant Josepmaria, com a part important de l'esperit de família. Filles i fills meus, moltes coses depenen de com cuidem la gent gran i els malalts!

El Congrés General va fer constar també el seu reconeixement cap als vostres germans i germanes, que, al llarg d'aquests anys, han anat a començar la labor apostòlica a nous països, deixant el lloc d'origen per ajudar a fer l'Obra en altres latituds. Recordareu amb quina freqüència

ens repetia monsenyor Xavier que hi ha molta gent bona esperant-nos a tot arreu.

Reptes actuals en l'aventura de la formació

7. El dinamisme apostòlic, fruit de l'Esperit Sant, ha estat sostingut per la profunda labor de formació que la Prelatura ofereix als fidels, i que constitueix la seva missió: ***es fa del món sencer una gran catequesi.***[7]

El Congrés va voler destacar alguns continguts d'aquesta formació en les circumstàncies actuals. Permeteu-me que els esmenti a continuació, perquè en cada circumscripció de la Prelatura, a cada centre, a cada família de les meves filles i fills, a cada ànima, la llum i la força de la gràcia ens faci veure què més podem fer i, sobretot, com podem millorar el que ja fem.

8. En primer lloc, s'ha considerat la centralitat de la persona de Jesucrist,

a qui volem conèixer, tractar i estimar. Posar Jesús al centre de la nostra vida vol dir endinsar-nos més en l'oració contemplativa al mig del món, i ajudar els altres a anar per ***camins de contemplació***;^[8] redescobrir amb llums noves el valor antropològic i cristià dels diferents mitjans ascètics; arribar a la persona en la seva integritat: intel·ligència, voluntat, cor, relacions amb els altres; fomentar la llibertat interior, que porta a fer les coses per amor; ajudar a pensar, perquè cadascú descobreixi el que Déu li demana i assumeixi les seves decisions amb plena responsabilitat personal; alimentar la confiança en la gràcia de Déu, per defugir del voluntarisme i del sentimentalisme; exposar l'ideal de la vida cristiana sense confondre'l amb el perfeccionisme, ensenyant a conviure amb la debilitat pròpia i la dels altres; assumir, amb totes les conseqüències, una actitud quotidiana d'abandonament

esperançat, basada en la filiació divina.

Així s'enforteix el sentit de missió de la nostra vocació, amb un lliurament ple i alegre: perquè estem cridats a contribuir, amb iniciativa i espontaneïtat, a millorar el món i la cultura del nostre temps, de manera que s'obrin als plans de Déu per a la humanitat: *cogitationes cordis eius*, els propòsits del seu cor, que es mantenen *de generació en generació* (Sl 33 [32] 11).

En aquest sentit, convé facilitar que tothom vulgui viure amb el cor en Déu i, per tant, despresos de les coses materials. Lliures per estimar: aquest és el sentit del nostre esperit de pobresa, austeritat i despreniment, aspectes evangèlics immensament valorats pel magisteri del Papa Francesc.

A més, el nostre amor a l'Església ens mourà a procurar recursos per

desenvolupar les labors apostòliques i a promoure en tothom una gran il·lusió professional: als que encara són estudiants i han d'acollir grans desitjos de construir la societat, i als que exerceixen una professió; convé que, amb rectitud d'intenció, fomentin la santa ambició d'arribar lluny i de deixar empremta. Alhora, animo tots els numeraris i numeràries a tenir una disponibilitat activa i generosa per dedicar-se, quan calgui, amb aquesta mateixa il·lusió professional, a les tasques de formació i govern.

9. Aquest ampli panorama ens convida a renovar l'afany d'expansió, com en els primers temps de l'Obra, per portar l'alegria de l'Evangelí a moltes ànimes, perquè molts sentin ***l'atracció de Jesucrist.***^[9] El nostre Pare ens deia: ***si volem ser més, siguem millors.***^[10] Voldria que aquesta consideració suscités en nosaltres un sentit d'urgència

renovat per promoure, amb la gràcia de Déu i la correspondència lliure i generosa de les persones, moltes vocacions —les que Déu vulgui— de numeraris, agregats, supernumeraris i sacerdots de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu.

Llibertat i vocació: aquí tenim dues dimensions essencials de la vida humana, que es criden l'una a l'altra. Som lliures d'estimar un Déu que crida, un Déu que és amor i que posa en nosaltres l'amor per estimar-lo i estimar els altres.[11] Aquesta caritat ens dona plena consciència de la nostra missió, que no és ***un apostolat exercit de manera esporàdica o eventual, sinó habitualment i per vocació, prenent-lo com l'ideal de tota la vida.***[12] L'ideal de l'amor a Déu i als altres ens porta a cultivar l'amistat amb moltes persones: no fem apostolat, som apòstols! Així va l'«Església de sortida», de la qual

parla amb freqüència el Papa, que ens recorda la importància de la tendresa, de la magnanimitat, del contacte personal.

Aquest «dinamisme de “sortida” que Déu vol provocar en els creients»^[13] no és una estratègia, sinó la força mateixa de l'Esperit Sant, caritat increada. ***En un cristià, en un fill de Déu, amistat i caritat són una sola cosa: llum divina que dóna calor.***

^[14] Les circumstàncies actuals de l'evangelització fan encara més necessari, si es pot, donar prioritat al tracte personal, a aquest aspecte relacional que és al centre de la manera de fer apostolat que sant Josepmaria va trobar en els relats evangèlics. ***Bé que es pot dir, fills de la meva ànima, que el màxim fruit de la labor de l'Opus Dei és el que obtenen els seus membres personalment, amb l'apostolat de l'exemple i de l'amistat lleial.***^[15]

Donar i rebre formació

10. Quan preparem i donem els mitjans de formació, ens il·lusiona pensar en la seva fecunditat en les ànimes, amb la gràcia de Déu que fa créixer (cf. *1 Cor 3, 6*). A més de posar molt en primer lloc els mitjans sobrenaturals, és bo que ens esforcem per fer servir un llenguatge comprensible, amb to positiu i encoratjador, amb una visió esperançada del món on ens ha tocat viure, que és el nostre lloc de trobada amb Déu; per facilitar la participació activa dels assistents; per mostrar la incidència pràctica de l'esperit de l'Opus Dei en la vida familiar i social, de manera que creixi la unitat de vida: una autèntica coherència cristiana entre el que es pensa, es resa i es viu (cf. *Jn 4, 24; Rm 12, 1; 2 Te 3, 6-15*).

11. Per a la fraternitat i l'apostolat d'amistat i confiança, esdevenen de

gran importància algunes virtuts: juntament amb la humilitat, l'alegria i la generositat, i es fa necessari un sincer interès pels altres, en forma de comprensió, respecte i estima de les diferents opinions. Un to positiu en les converses permet enfocar més bé les qüestions. En definitiva, es tracta de ser ***sembradors de pau i d'alegria***,^[16] com ens va ensenyar el nostre Pare, també rectificat amb esportivitat quan en lloc de pau hàgim sembrat més aviat una mica de discòrdia. Els nostres centres, les cases dels agregats, dels supernumeraris i dels sacerdots de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu, han d'irradiar un atractiu caliu (cf. *Sl* 133 [132] 1; *Jn* 13, 34-35).

Recordo la pau i la serenitat que irradiava la sola presència del beat Àlvar, que vivia el que ens ensenyava: «L'esperit de família és tan essencial per a nosaltres que cada filla i cada fill meu el porta

sempre a dins; tan fort que de seguida es manifesta al voltant nostre, per facilitar la creació d'un ambient de casa en qualsevol lloc on ens trobem. Per això, el nostre ser i sentir-nos família no es fonamenta en la materialitat de viure sota el mateix sostre, sinó en l'esperit de filiació i de fraternitat, que el Senyor ha volgut des del primer moment per a la seva Obra».[17]

12. Demano al Senyor que tingui cura especial de la formació dels qui exerceixen una direcció espiritual personal, sacerdots o laics, perquè sàpiguen ajudar amb dedicació i encert els altres. Amb la gràcia de Déu, han de moure a acollir amb generositat les mocions de l'Esperit Sant, que parla en el fons del cor (cf. *Mt* 10, 20). El bon exemple i el compliment acurat de les obligacions professionals, familiars i socials són imprescindibles per ajudar altres persones a seguir el Senyor. El nostre

Pare ens ha ensenyat que el prestigi professional, considerat un autèntic servei, és ***ham de pescador d'homes***: [18] la fe il·lumina la intel·ligència i dona sentit a la vida, fa descobrir aquella nova dimensió que porta a la vida en Crist.

13. Convé afavorir, amb accions específiques, la formació professional permanent dels qui participen en les tasques de direcció de les labors apostòliques. Es tracta de millorar les seves capacitats de govern i de direcció de persones i equips. Hi ha una gran responsabilitat a reforçar la identitat cristiana de les labors, la qualitat de la gestió i el servei que ofereixen a la societat. La col·legialitat és un art que no s'improvisa: saber escoltar, canviar de parer, compartir opinions, explicar amb el millor que cada persona pot aportar.

A l'Església

14. Perquè la nova evangelització doni fruits, és decisiva la comunió entre els catòlics mateixos. Fer créixer l'estima mútua entre els fidels de l'Església, i entre les agrupacions més variades que pugui haver-hi, és part de la nostra missió a la gran família dels fills i filles de Déu: ***el principal apostolat que els cristians hem de realitzar en el món, el millor testimoni de fe, és contribuir a fer que dins l'Església es respiri el clima de l'autèntica caritat.***^[19] Amb aquest objectiu, cal reforçar, de la manera oportuna en cada cas, la relació amb persones d'altres institucions i realitats de l'Església, superar possibles malentesos i encomanar al Senyor les iniciatives promogudes per d'altres, vivint la humilitat col·lectiva.

15. L'ajuda que s'ofereix a sacerdots i seminaristes esdevé també de gran importància per al bé de l'Església i

de la societat. Els socis agregats i supernumeraris de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu, atès que participen plenament en la vocació a l'Obra, són protagonistes de primera línia per donar un nou dinamisme a totes les labors, respectant totalment la dependència única del seu propi bisbe, i en el context del seu ministeri pastoral, que desenvolupen de manera habitual enterament i directament al servei de la diòcesi d'incardinació, la qual han d'estimar sempre més.

Tots els fidels de l'Opus Dei estan cridats a resar i a tractar amb proximitat i veneració els bisbes i els sacerdots del seu àmbit geogràfic, i a col·laborar-hi en la mesura de les possibilitats: sempre que sigui coherent amb la santificació del seu treball professional i dels seus deures familiars.

Als sacerdots em limitaré a recordar-los ara unes paraules del Papa sobre el ministeri de la confessió: siguem acollidors amb tothom, testimonis de la tendresa de Déu, sol·lícits a ajudar a reflexionar, clars, disponibles, prudents, generosos. Amb un cor magnànim celebrarem el misteri de la infinita misericòrdia d'un Déu que perdona.[20]

Serà bo continuar aprofitant les oportunitats d'animar alguns fidels de la Prelatura, cooperadors i gent jove, que s'ofereixin per col·laborar, amb plena llibertat i responsabilitat personals, en la catequesi, cursos prematrimonials, labors socials, a les parròquies o altres llocs on els necessitin, sempre que es tracti de serveis conformes amb la seva condició secular i mentalitat laïcal, i sense que en això depenguin per a res de l'autoritat de la Prelatura. D'altra banda, vull fer un esment especial de les religioses i els

religiosos que tant bé han fet, i fan, a l'Església i el món. ***Qui no estimi i veneri l'estat religiós, no és bon fill meu,***^[21] ens ensenyava el nostre Pare. M'alegra, a més, pensar en tants religiosos, a banda de sacerdots diocesans, que han vist florir la seva vocació en el caliu de l'Obra.

Per a un millor servei de l'Església i una acurada atenció de les ànimes, el Congrés General ha indicat que s'estudiï, amb imaginació creativa i flexibilitat, la millor manera d'impulsar i coordinar les labors apostòliques: per exemple, unificant en ocasions alguns centres de l'Opus Dei, per economitzar energies i facilitar una vida en família plena d'alegria i afecte; o disposant de més punts de suport, *baixadors* convenientment instal·lats i organitzats de manera flexible, per oferir els mitjans de formació allà on hi ha la gent: als centres neuràlgics de les ciutats, a les zones de forta

densitat laboral, als pols de creixement urbà, a les escoles i universitats, per exemple.

Nous reptes apostòlics

16. El Congrés General ha volgut reprendre una crida del Congrés de l'any 2002, que monsenyor Xavier va formular així: fomentar «una nova cultura, una nova legislació, una nova moda, coherents amb la dignitat de la persona humana i el seu destí a la glòria dels fills de Déu en Jesucrist».[22] Tots els fidels de la Prelatura, els nois de Sant Rafael i els cooperadors s'han de sentir protagonistes d'aquesta nova cultura, que ha de superar la mentalitat relativista contemporània. Això exigeix de cadascú, segons les possibilitats, una profunda formació humana, professional i doctrinal, i una presència decidida als fòrums als quals puguin accedir, amb

l'obertura de mires que permet tractar tothom.

Cal també un cert ascendent —el que s'adquireix si es pren seriosament els altres— i un *do de llengües* personal, cultivat amb desig de renovació permanent. Així s'afavoreix aquesta empatia per la qual la visió cristiana de la realitat esdevé convincent, ja que compta també amb les inquietuds del proïsme, sense dominar ni caure en el monòleg. El respecte a la dignitat de cada persona, per sobre dels seus errors, i al bé comú de la societat, el treball serè i responsable, en col·laboració amb altres ciutadans, posa en evidència la bellesa i l'atractiu dels valors cristians en els variats àmbits de la societat.

17. Per entendre la complexitat de certs sectors de la vida social es requereix l'ajuda d'experts; per exemple, en camps com els següents:

l'ús de les tecnologies digitals d'informació i comunicació; el seguiment d'iniciatives educatives; la comunicació institucional; l'administració de projectes universitaris; la direcció i gestió d'hospitals i clíniques; els projectes de promoció social; la creació i sosteniment de fons patrimonials. L'exigència de competència professional és part de la mentalitat laïcal i va de bracet amb els desitjos de l'ànima sacerdotal: perfeccionar la creació i corregir.

Per promoure una nova cultura, es fa necessari *formar* aquells experts que, amb bon criteri, podrien ajudar a enfocar —amb la base d'una antropologia cristiana— qüestions especialment complexes: gènere, igualtat, objecció de consciència, llibertat religiosa, llibertat d'expressió, bioètica, modes de comunicació, per esmentar-ne només algunes. Un lloc privilegiat per

estudiar aquests temes són les universitats i els centres de recerca.

A més, convé elaborar, amb prudència i amb audàcia, un pla de formació adequat a cada persona, començant per les més joves, perquè tinguin idees ben fundades. Sense tancar-se en una actitud merament defensiva, cal fer-se càrrec dels encerts dels diferents parers, dialogar amb altres persones, aprenent de tothom i respectant-ne acuradament la llibertat, més encara en matèries opinables.

18. És famosa l'afirmació del beat Pau VI, que deia que «l'home contemporani escolta més de gust els qui donen testimoni que els qui ensenyen», i continua: «Si escolten els qui ensenyen, és perquè donen testimoni».[23] En la cultura contemporània es necessiten rostres que facin creïble un missatge. Convé, per això, presentar testimonis

atractius de vida cristiana posada al servei dels altres. A banda de formar líders d'opinió, cal impulsar iniciatives d'informació sobre l'Església i, en el seu si, la Prelatura de l'Opus Dei, també mitjançant les xarxes socials, tan eficaces per arribar immediatament a milers de persones. El desenvolupament d'aquestes iniciatives depèn de la generositat i de la creativitat dels qui les sostinguin.

19. Juntament amb l'apostolat personal d'amistat i confiança, el Congrés ha volgut manifestar el ple sosteniment a les labors apostòliques corporatives i personals. La seva fecunditat apostòlica està provada per la formació integral que dispensen: ensenyen, eduquen, obren al servei als altres. Interessa que permetin tractar moltes més persones, acostant-les gradualment a les riqueses de la fe cristiana, que allibera de la por i de la tristesa.

Perquè aquesta fe s'encarni en la vida quotidiana, calen mitjans de formació adaptats a famílies, alumnes d'escoles, estudiants universitaris, etc. Això requereix motivar les persones i preparar-les bé.

20. L'evangelització de la societat i el desenvolupament sostingut de la labor apostòlica fan convenient que sorgeixin nous centres educatius en què es pugui proporcionar una formació humana i cristiana als pares i els fills, des de la més tendra infantesa. Malgrat que la creació d'aquests centres estigui subjecta a una legislació que impedeixi o dificulti ser obra corporativa o labor personal hi poden haver condicions que permetin rebre una atenció espiritual per part dels sacerdots de la Prelatura.

Importància de la família

21. El Papa ensenya en la seva segona encíclica: «En la família es cultiven els primers hàbits d'amor i cura de la vida, com ara l'ús correcte de les coses, l'ordre i la netedat, el respecte a l'ecosistema local i la protecció de tots els éssers creats. La família és el lloc de la formació integral, on es despleguen els diferents aspectes, íntimament relacionats entre si, de la maduració personal».[24] Es madura amb el temps i mirant endavant amb confiança: cal fomentar en les famílies el sentit profund de la virtut de l'esperança.

Convindrà estudiar maneres pràctiques de desenvolupar la preparació al matrimoni, sostenir l'amor mutu entre els esposos i la vida cristiana en les famílies, impulsar la vida sacramental d'avis, pares i fills, especialment la confessió freqüent. Crist abraça totes les edats

de l'home, ningú no és inútil o superflu.

El Congrés valora l'acció de grups d'estudi sobre el paper educatiu, social i econòmic de la família, amb vista a crear en l'opinió pública un ambient favorable a les famílies nombroses. Serà oportú reforçar l'atenció a les que ja estan en relació amb els diversos instruments apostòlics (*Kindergarten*, escoles, clubs, universitats, residències).

L'orientació familiar, tan incentivada per monsenyor Xavier, continua sent una prioritat, perquè contribueix eficaçment a consolidar l'amor mutu dels esposos i la seva obertura a la vida, i facilita que des de la realitat de la família natural es desemboqui en l'alegria de la família com a espai espiritual cristià. Amb moltes iniciatives s'arriba cada vegada a més famílies joves i es du a terme una àmplia labor formativa. Es

descobreix, així, a moltes persones la bellesa del matrimoni sacramental, imatge de la unió de Crist amb la seva Església (cf. *Ef* 5, 32): amb el sagrament, la pau i l'alegria de l'Esperit Sant entren a les cases. En l'amor mutu dels pares, com en la litúrgia i en la comunió de l'Església, Déu «ens estima i ens fa veure i experimentar el seu amor, i d'aquest “abans” de Déu pot néixer també en nosaltres l'amor com a resposta».[25]

22. El Congrés ha volgut assenyalar un camp apostòlic de gran rellevància en els últims anys: es tracta de contribuir a fer que creixi la fe i la formació de tants immigrants procedents de països de tradició catòlica (per exemple filipins, llatinoamericans, polonesos, etc.) i de formar-los humanament. A més d'ajudar-los a desenvolupar la seva pròpia identitat, aquesta formació fa d'ells, al país que els acull, un autèntic llevat per a

l'evangelització (cf. *Lc* 13, 20). Arreu del món, diverses desenes d'esglésies encomanades pels bisbes a sacerdots incardinats en la Prelatura poden sostenir eficaçment aquesta labor, seguint els plans pastorals dels ordinaris diocesans de qui depenen.

L'Obra a les nostres mans

23. Per impulsar les labors, no hi ha només els numeraris i els agregats: convé responsabilitzar també, i molt, els supernumeraris i supernumeràries, i ajudar-los: han de sentir l'Obra com a seva, com un fill més. Així, com va dir el nostre Pare una vegada, ***entre tots eixugarem moltes llàgrimes, donarem molta cultura; donarem molta pau, evitarem molts xocs i moltes lluites, i farem que la gent es miri als ulls amb noblesa de cristians, sense odis.***^[26] Interessa que els meus fills supernumeraris col·laborin amb ple afany en la labor

de Sant Rafael, que té com a *fi immediat* donar una *formació integral*.^[27] És normal, i fins i tot habitual en alguns llocs, que els supernumeraris impulsin i dirigeixin clubs juvenils i altres iniciatives educatives.

Com a conseqüència d'una formació ben assimilada, sense rigidesa i sense aclaparar, quan resulta prudent i adequat, els supernumeraris col·laboren amb Déu en el naixement de vocacions de numeraris i agregats; resen en particular pels seus fills, amb aquesta possible perspectiva, amb el màxim respecte de la llibertat personal, i deixant-ho tot a les mans de Déu.

En la labor de Sant Gabriel, convé augmentar en diversos llocs el nombre de supernumeraris encarregats de grup, zeladors i els qui exerceixen una direcció espiritual personal regular; confiar-

los més cursos de recés; animar-los a impulsar l'apostolat en llocs on encara no hi ha cap centre; procurar que hi hagi més presència activa d'agregats i supernumeraris als grups de treball o equips per a determinades iniciatives apostòliques. Per facilitar la seva formació, disposaran de materials adequats en diverses llengües.

Apostolat amb la joventut

24. El Congrés General va deixar constància de la importància de la labor de Sant Rafael, **la nineta dels nostres ulls**.^[28] Se suggereix donar prioritat a mesures generals i particulars que afavoreixin el desenvolupament de la labor amb la gent jove de tot tipus i que, amb la gràcia de Déu, es fomentin abundants vocacions de numeraris i agregats joves. Tots els fidels de la Prelatura i els socis de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu

consideraran com col·laborar —amb l'oració, la mortificació i l'acció— per arribar a moltes més persones joves.

En la labor de Sant Rafael, una prioritat clara de la formació dels nois i noies és ajudar-los a ser ***ànimes d'oració***,^[29] ensenyant-los de manera pràctica com parlar amb Déu i com escoltar-lo. També convé que descobreixin el valor humà i sobrenatural de l'amistat veritable, la importància de l'estudi, de la lectura i de l'excel·lència professional per servir l'Església i la societat. Entre les virtuts que s'han de fomentar en els joves, el Congrés ha volgut esmentar la fortalesa i la fermesa, la temprança (per exemple, en l'ús intel·ligent i sobri de les tecnologies), i tot el que desenvolupa l'esperit de servei. Importa ajudar els joves a donar raó de la seva fe i a treure les conseqüències pràctiques que implica el seguiment del Senyor: en

la seva família, amb els seus amics i a les xarxes socials.

25. És bonic ajudar a fer que els joves i els pares valorin i descobreixin l'atractiu d'un lliurament total al Senyor amb el cor indivís, i alhora presentar-los la bellesa de la vocació a formar una família cristiana. Des dels centres de Sant Rafael on es treballa amb universitaris, val la pena abordar els diferents aspectes del festeig i del matrimoni, servint-se de diversos recursos: per exemple, testimonis de supernumeraris i supernumeràries, cursos d'orientació familiar per a solters, conferències o projeccions, lectures d'utilitat comprovada. La urgent necessitat del testimoni d'un nombre més elevat de famílies cristianes ens convida a arribar a l'inici d'aquest camí vocacional, ja abans del festeig, amb un autèntic respecte i fe profunda en la missió evangelitzadora de la

família cristiana, comunitat de fe, esperança i caritat.[30]

26. Continuem amb entusiasme la labor apostòlica amb universitaris i joves professionals solters o acabats de casar, aprofitant la formació que milers d'aquests han rebut en tantes iniciatives apostòliques, en particular les escoles, clubs i centres de Sant Rafael. En aquest sentit, resulta oportú professionalitzar les associacions d'*Alumni*, treballant amb iniciativa i creativitat, desenvolupant fórmules atractives que permetin la continuïtat del tracte en la labor de Sant Gabriel, promovent la col·laboració de moltes persones com a cooperadores.

27. Als mitjans de formació de Sant Rafael i de Sant Gabriel, és bo afavorir l'exercici de les obres de misericòrdia espirituals i corporals seguint l'ensenyament constant de l'Església, l'experiència de sant

Josep maria, i l'exemple i les paraules del Papa Francesc. Les activitats i les iniciatives personals relacionades amb la solidaritat, el servei a les necessitats i la responsabilitat social, no són res conjuntural ni marginal, sinó que es troben en el nucli de l'Evangelí. Aprofundir en la doctrina social de l'Església, per exemple a través de cursos i conferències, ajudarà especialment en contextos de més desigualtat social.

28. Les universitats que són labors apostòliques han de continuar promovent la recerca amb impacte internacional, i crear espais de col·laboració amb intel·lectuals de prestigi mundial. Aquesta tasca ajudarà a desenvolupar paradigmes científics i models conceptuals coherents amb una visió cristiana de la persona, amb la convicció que les societats necessiten aquestes perspectives per fomentar la pau i la justícia social. Aquesta actitud de

servei a tothom s'expressa, també naturalment, en el tracte d'amistat amb col·legues d'altres universitats.

Algunes prioritats

29. A més del començament cada vegada més proper de l'apostolat estable de la Prelatura en nous països, el Congrés suggereix orientar l'expansió apostòlica cap a alguns llocs on ja s'hi treballa i que tenen gran incidència per a la configuració futura de la societat, ja que s'hi troben organismes internacionals o centres de lideratge intel·lectual.

El Congrés convida a prosseguir la publicació i la difusió de les obres completes de sant Josepmaria i la corresponent feina de recerca històrica, per al bé de l'Església i de les ànimes. Concretament, se suggereix desenvolupar encara més, des de perspectives diverses (acadèmica, teològica, sociològica, espiritual, entre d'altres), aquest

aspecte central del missatge de sant Josepmaria, que és la tasca dels fills de Déu com a *polleguera* de la santedat i àmbit natural de l'apostolat, amb tantes conseqüències per a l'Església i per a la societat.

30. Ja estic a punt d'acabar. Després de la lectura de les pàgines anteriors, us podríeu preguntar: entre tantes conclusions a què ha arribat el Congrés, quines són les prioritats que el Senyor ens presenta en aquest moment històric del món, de l'Església i de l'Obra? La resposta és clara: en primer lloc, cuidar amb delicadesa d'enamorats la nostra unió amb Déu, partint de la contemplació de Jesucrist, rostre de la misericòrdia del Pare. El programa de sant Josepmaria sempre serà vàlid: ***Que busquis Crist: Que trobis Crist: Que estimis Crist.***[31] La labor apostòlica de l'Obra és, i ha de ser, sempre una superabundància de la nostra vida interior. Són moments,

filles i fills meus, per endinsar-nos més i més per camins de contemplació al mig del món.

31. L'Església, des de fa dècades, ha fixat la seva atenció maternal en dues prioritats: la família i els joves. També nosaltres, com a part de l'Església, volem secundar l'afany dels últims papes perquè la família respongui cada dia amb més fidelitat als plans amorosos que Déu li ha traçat. Alhora, hem d'ajudar tots els joves perquè els somnis que tenen d'amor i de servei es converteixin en una joiosa realitat. Les conclusions del Congrés troben en l'acompanyament a la família i als joves una línia de força de què es podran treure moltes conseqüències pràctiques en la nostra labor apostòlica diària.

Juntament amb aquestes prioritats, voldria subratllar la urgència que tots tenim d'engrandir el cor —li

demanem al Senyor que ens doni un cor a la seva mida—, perquè hi entrin totes les necessitats, els dolors, el patiment dels homes i les dones del nostre temps, especialment dels més febles. En el món actual, la pobresa presenta molts rostres diversos: malalts i avis que són tractats amb indiferència, la solitud que experimenten moltes persones abandonades, el drama dels refugiats, la misèria en què viu bona part de la humanitat com a conseqüència, molt sovint, d'injustícies que clamen al Cel. Res d'això no ens pot resultar indiferent. Sé que totes les meves filles i tots els meus fills posaran en moviment la **imaginació de la caritat**,^[32] per portar el bàlsam de la tendresa de Déu a tots els nostres germans que passen necessitat: ***Els pobres: —deia aquell amic nostre— són el meu millor llibre espiritual i el motiu principal per a les meves oracions. Em dolen ells, i Crist em dol amb***

ells. I, perquè em dolen, comprenc que l'estimo i que els estimo.[33]

32. El Congrés ha volgut posar explícitament en mans de la Verge les conclusions que acabo de transmetre-us. Només amb la seva mediació materna serem capaços d'anar endavant en l'apassionant missió que se'ns confia com a deixebles de Jesucrist. Ella és la *Mater pulchræ dilectionis*, la mare del bell amor (cf. *Sir* 24, 24), que celebrem en el calendari propi de la Prelatura com a festa litúrgica avui, 14 de febrer.[34] En aquesta data, Déu va fer veure a sant Josepmaria, el 1930, la vocació de les dones de l'Opus Dei, i el 1943, el lloc dels sacerdots. Així es va recalcar més la unitat de l'Obra, unitat d'una ***desorganització organitzada***,[35] però sobretot unitat que neix de l'amor, d'estar tots pendents dels altres, fills de la que és ***Mare de Déu i Mare nostra***.[36]

En cantar avui el *Te Deum* d'acció de gràcies davant del Senyor exposat solemnement en la custòdia, m'he recordat de vosaltres. **Comunió, unió, comunicació, confidència: Paraula, Pa, Amor.**[37] Considerant que Jesucrist, ara amagat **al Pa i la Paraula**, ha de venir al final dels temps, li he demanat que vingui a ajudar-nos i us he confiat a tots a la seva misericòrdia.

33. Filles i fills meus, si en aquest món, tan bonic i alhora tan turmentat, alguna vegada algú se sent sol, que sàpiga que el Pare resa per ell i l'acompanya de veritat, en la Comunió dels Sants, i que el porta al cor. M'agrada recordar, en aquest sentit, com la litúrgia canta la presentació del Nen Jesús al Temple, festa litúrgica que hem celebrat el dia 2 d'aquest mes. Semblava, diu, que Simeó sostingués Jesús a coll; realment era a l'inrevés. «*Senex Puerum portabat, Puer autem senem*

regebat»:[38] el vell portava el nen Jesús, però era el nen el qui el sostenia i el dirigia. Així ens sosté Déu, malgrat que de vegades només puguem percebre com ens pesen les ànimes; així ens sosté, a través de la ***beneïda Comunió dels Sants***. [39]

Per singulos dies, benedicimus te, dia rere dia, et beneïm, Senyor, amb tota l'Església: «Cada dia», com li agradava repetir a monsenyor Xavier, fidel fill de sant Josepmaria i del beat Àlvar; fidel fill, deia, entossudit en una lluita quotidiana per deixar-se portar per l'amor diví. Elevo la meva ànima al Déu tres vegades sant, amb la Verge, mare de l'amor que es dona sense mesura: fes, Senyor, que des de la fe en el teu amor visquem cada dia amb un amor sempre nou, en una alegre esperança.

Amb tot afecte, us beneeix
el vostre Pare

Fernando

Roma, 14 de febrer del 2017

Festa de Santa Maria, mare del bell amor

1 Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 132.

2 Cf. Francesc, Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 24.11.2013, íncipit.

3 Sant Josepmaria, *Camí*, n. 833.

4 Sant Joan Pau II, Homilia 23.03.1980. Cf. Concili Vaticà II, Const. past. *Gaudium et spes*, n. 22.

5 Cf. Missal Romà, *Prefaci I dels sants*.

6 Monsenyor Xavier, Carta 28.11.2002, n. 18, a *Cartas de familia*

V, n. 125. Cf. *Instrucció*, 31.05.1936, n. 66.

7 Sant Josepmaria, Apunts d'una reunió familiar, 6.02.1967, a *Noticias 1967*, p. 84 (AGP, biblioteca, P02).

8 Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 67.

9 Sant Josepmaria, Notes d'una meditació, 1.04.1962 (AGP, biblioteca, P09, p. 46).

10 Sant Josepmaria, Instrucció, 8.12.1941, a la nota 122.

11 Cf. Sant Josepmaria, *Forja*, n. 270.

12 Sant Josepmaria, Instrucció, maig 1935/14.09.1950, n. 15.

13 Francesc, Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 24.11.2013, n. 20.

14 Sant Josepmaria, *Forja*, n. 565.

- 15 Sant Josepmaria, *Carta 11.03.1940*, n. 55.
- 16 Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 30.
- 17 Beat Àlvar, Carta 1.12.1985, a *Cartas de familia I*, n. 204.
- 18 Sant Josepmaria, *Camí*, n. 372.
- 19 Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 226.
- 20 Cf. Francesc, Carta ap. *Misericordia et misera*, 20.11.2016, n. 10.
- 21 Sant Josepmaria, Instrucció, maig 1935/14.09.1950, nota 5.
- 22 Monsenyor Xavier, Carta 28.11.2002, n. 11, a *Cartas de familia V*, n. 118.
- 23 Beat Pau VI, Exhort. ap. *Evangelii nuntiandi*, 8.12.1975, n. 41.

24 Francesc, Enc. *Laudato si'*,
24.05.2015, n. 213.

25 Benet XVI, Enc. *Deus caritas est*,
25.12.2005, n. 17; cf. 1 Jn 4, 10.

26 Sant Josepmaria, Apunts d'una
reunió familiar, 18.06.1974, a
Catequesis en Amèrica (1974) vol. I, p.
549 (AGP, biblioteca, P04).

27 Sant Josepmaria, *Carta 24.10.1942*,
n. 3.

28 *Ibíd.*, n. 70.

29 *Ibíd.*, n. 5.

30 *Catecisme de l'Església Catòlica*, n.
2204.

31 Sant Josepmaria, *Camí*, n. 382.

32 Sant Joan Pau II, Carta ap. *Novo
millennio ineunte*, 6.01.2001, n. 50.

33 Sant Josepmaria, *Solc*, n. 827.

34 Cf. Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments, Decret 626/12/L, 10.11.2012.

35 Sant Josepmaria, *Converses*, n. 19.

36 Sant Josepmaria, *Forja*, n. 11.

37 Sant Josepmaria, *Camí*, n. 535.

38 Litúrgia de les Hores, Primeres Vigílies de la festa de la Presentació del Senyor, Antífona *ad Magníficat*.

39 Sant Josepmaria, *Solc*, n. 56.

Traducció: *Comunicació de l'Opus Dei a Catalunya*